

За рікою тільки вишні

Борис Олійник

За рікою тільки вишні...
тільки вишні... тільки вишні
Та дорога за тумани утіка.
І ніхто мене не чує,
і ніхто мені не пише,
І ніхто мене не жде і не гука.
Це тому, що цього ранку
з-над ріки умовним стуком
Вірний дятел мені вістку переслав,
Що, мовляв, на видноколі
засвітилася розлука,
Що печаль до мене плине в два весла.
Це тому, що за рікою
тільки вишні... тільки вишні,
А у річці скаламучена вода.
Це тому, що цього ранку
ти на берег мій не вийшла
І не вийдеш – мені дятел передав.
Це тому, що в цьому світі
загубитися не важко
Між провулків, віражів і вітражів.
Це тому, що інші встигли
обірвати всі ромашки, –
А мені тепер на серці ворожить?
Це тому, що мені в серці
поселилась тиха мука,
Це тому, що... це тому, що...
це тому,
Що на обрії моєму
засвітилася розлука
І розтала у вишневому диму.